

Đối Phương Muốn Thông Báo Với Anh Rằng Vút Mẹ Trúc Mã Đi

Contents

Đối Phương Muốn Thông Báo Với Anh Rằng Vút Mẹ Trúc Mã Đi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7: Hoàn	13

Đối Phương Muốn Thông Báo Với Anh Rằng Vút Mẹ Trúc Mã Đi

Giới thiệu

Editor: Dương Vũ Thế loại: Tình hữu độc chung, đô thị tình duyên, thanh mai trúc mã. Tùy hứng moe công x Nhân, thể

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-phuong-muon-thong-bao-voi-anh-rang-vut-me-truc-ma-di>

1. Chương 1

Tạ Dịch có một tên trúc mã gọi là Ngụy Tần, dáng người cao to khỏe mạnh, eo nhỏ vai rộng, chân dài đến mức suýt thì vượt qua cả chiều cao toàn thân của Tạ Dịch, vị này quanh năm chiếm giữ vị trí số một, học bá đệ nhất môn thể dục kiêm vận động viên cử khôi, từ nhỏ đã là kẻ “con nhà người ta” mà mẹ Tạ Dịch hay nhắc đến.

Tạ Dịch vẫn luôn cảm thấy bản thân không ưa gì tên Ngụy Tần này. Nhưng mà sau sáu năm xa cách, vị này lại chạy trong mưa đuổi theo người đàn ông của đời mình, chặn trước mặt Tạ Dịch tỏ tình với anh, Tạ Dịch nhìn từng sợi tóc bị mưa xối ướt nhẹ dán trên cái trán trơn bóng của hắn, nhìn chiếc áo sơ mi đầm nước dính sát vào da thịt cơ bắp của hắn, bàn tay cầm ô cảm thấy ngượng ngùng xấu hổ-ing.

Sau khi dẫn Ngụy tiên sinh về khu nhà trọ của mình, Tạ Dịch lúng túng. Mặc dù anh là gay, nhưng anh vẫn cảm thấy bản thân chỉ có thể làm 1, mà vị Ngụy tiên sinh có sự nghiệp thành đạt cả người đang tản ra khí chất nghiêm túc này, dáng người diện mạo kia, nói hắn là 0, Tạ Dịch tin không nổi.

Tạ Dịch từ nhỏ đến lớn đều học cùng lớp với Ngụy Tần, chỉ là khi học cấp ba, mẹ Tạ Dịch mắc bệnh qua đời, vì thanh toán khoản tiền viện phí chữa bệnh cho mẹ mà bố Phí không thể không đem căn nhà ở thành phố lớn bán đi, mang theo Tạ Dịch trở về quê nhà.

Lúc ấy Tạ Dịch rời đi vội vàng, cộng thêm bản thân anh tự nhận mình với Ngụy Tần không có giao tình gì, cho nên cũng liền không chào mà đi. Tạ Dịch thật sự không ngờ tới đối phương vậy mà tìm anh nhiều năm như vậy, thậm chí còn vì anh mà đến ven thành phố hạng hai này.

Bên ngoài cửa sổ thời tiết đầu xuân mưa vẫn to như trút nước, người đàn ông cả người ướt sũng đứng trong phòng khách chật hẹp, Tạ Dịch vào trong liền cúi đầu trầm tư không để ý đến hắn, dù vậy Ngụy Tần cũng không hề may mắn có chút cảm giác khó chịu nào, ánh mắt hắn dán trên người Tạ Dịch, giống như sợ anh lại đột nhiên từ trước mặt hắn biến mất thêm một lần.

Cho đến khi Tạ Dịch nhớ đến đối phương còn đang cả người ướt sũng, Ngụy Tần đã lạnh đến mức mặt mũi tái nhợt, bờ môi trắng bệch, đôi mắt tối đen khiến Tạ Dịch chút nữa thì quên mất việc hô hấp của mình.

“Ách...anh thay quần áo ướt ra trước đi, tránh để bị cảm.” Ngụy tiên sinh nghe lời vươn tay cởi cúc áo, quần áo bị ướt rất khó cởi, Tạ Dịch liền tiến đến giúp hắn. Từng khối cơ bắp đẹp mắt cũng theo đó mà phơi bày trước mắt, hô hấp Tạ Dịch càng ngày càng trầm, lồng ngực phập phồng trước mặt cũng càng rõ ràng, hai nụ hoa anh đào trắng tập trung lên, như đang mời gọi, dự hoặc Tạ Dịch tiến đến gặm cắn liếm mút.

Tạ Dịch dùng hết sức nghị lực cứng cổ của mình mới có thể dời mắt khỏi hai đóa hoa kia, chưa kịp xoay người đã bị người đàn ông ôm chặt lấy.

Ngụy tiên sinh tâm tư kích động, người mà mình tìm kiếm nhiều năm như vậy hiện tại ngay trước mặt, ánh mắt đối phương vẫn như trước, vẫn trong veo như thuở còn niên thiếu, hắn ôm chặt người trong lồng ngực, bàn tay vuốt ve sau gáy Tạ Dịch, ngón tay luồn vào trong mái tóc mềm mại, giúp anh vuốt ve lại những sợi tóc bị gió thổi rối.

“.....” Tạ Dịch vì đột nhiên bị ôm cứng trước ngực người nào đó mà sắc mặt bùng phát đỏ rực...tức giận, mặc dù biết rõ vóc dáng của mình vốn thấp bé, nhưng anh luôn không chịu thừa nhận, đột nhiên bị người khác gọi đến, người tính tính nóng nảy như Tạ Dịch đương nhiên không chịu nổi, anh trừng mắt nhìn cơ ngực màu lúa mạch vì cảm nhận được nộ khí mà run sợ, mãi cho chiếc răng hổ trở nên sắc nhọn, há miệng liền cắn một miếng.

“Haa! A Dịch cậu sao lại cắn người rồi?”

“Cắn anh! Lăn lăn lăn! lăn càng xa càng tốt!”

Dù Ngụy tiên sinh đã quen với tính cách của Tạ Dịch, vẫn phải cảm thán một tiếng A Dịch nhà hắn một chút cũng không thay đổi, nhưng cuối cùng hắn vẫn lăn, có điều....là lăn lên giường.

Ngụy tiên sinh tuy rằng bằng tuổi với Tạ Dịch, nhưng hắn từ nhỏ đã thành thực ổn trọng, mỗi lần Tạ Dịch giận dỗi đập phá đồ đạc rồi bỏ đi, Ngụy tiên sinh sẽ luôn có biện pháp dỗ anh trở về.

Phong cách trên giường của Ngụy tiên sinh cũng không có gì thay đổi, trong ấn tượng của hắn Tạ Dịch vẫn còn là thiếu niên mười bảy tuổi của sáu năm trước, lúc tức giận thì cổ chấp táo bạo, lúc vui vẻ thích làm nũng tươi cười. Ở trong lòng hắn, Tạ Dịch đơn thuần đến mức ngay cả hôn cũng không biết, nhưng khi hắn bị Tạ Dịch giống như con báo nhỏ lao đến hôn cho thở không nổi, hắn mới nhận ra rằng con người cũng sẽ phải lớn lên.

Chiều cao của Tạ Dịch so với thời điểm còn học trung học không có gì thay đổi, mặt cũng như xưa giống như một đứa trẻ, mặc quần áo thoải mái một chút liền có thể bị nhầm thành học sinh cấp ba, không biết có phải tất cả chiều cao của anh đều tập trung ở chỗ đó hay không, mà khi Ngụy tiên sinh nhìn thấy hiện thực bé tiểu Dịch so với hắn tưởng còn vĩ đại gấp nhiều lần, thì vô cùng kinh ngạc.

Sau đó một người đàn ông cường tráng thân cao một mét tám lăm bị cậu nam sinh 1m75 đẩy ngã, Ngụy tiên sinh đối với tình huống này chỉ cười bất đắc dĩ, không chút phản kháng mà mở ra hai chân, để cho chú báo nhỏ hiểu kì phía sau hắn bơi thứ kì quái gì đó vào tiểu huyệt.

Tạ Dịch quanh năm xem GV giải quyết nhu cầu sinh lý, đương nhiên biết phải ăn mỹ vị trước mắt này như thế nào, cũng biết không có dầu bôi trơn, số 0 sẽ bị đau vô cùng, người làm công cũng sẽ vì chỗ đó khô khốc mà bị ma sát xước da. Vì lần đầu tiên tốt đẹp của hai người, anh đành phải dùng kem dưỡng da thay thế.

Căn cứ vào nguồn tri thức tích lũy hàng năm, Tạ Dịch cảm giác đã đủ trơn, bên trong cũng tạm ổn, liền mang thương ra trận.

Lúc tiến vào hai người đều đau đến kêu thành tiếng, Ngụy tiên sinh bị anh lỗ mãng đâm cho đau điếng, còn Tạ Dịch là bị siết chặt đến tàn nhẫn.

Anh vẻ mặt thảm thiết nói: “Anh siết đau tôi, tôi không vào được....”

“.....” Trước mặt Ngụy tiên sinh biến thành màu đen hồi lâu mới đỡ, mở miệng trấn an, nói: “Cậu....trước tiên đừng nhúc nhích, tôi thử xem.” Hắn cố gắng thả lỏng huyết khẩu, nhưng không thành công, kỳ thật cũng không thể trách hắn, vừa rồi Tạ Dịch chỉ lo khai phá mặt sau của hắn, mà tràng đạo của hắn lại không quá miễn cưỡng, huyết khẩu đang khép kín bị mở ra, phía trước hắn không có bất cứ phản ứng nào.

Thấy vẻ mặt thất lạc muốn rút ra của Tạ Dịch, bất chấp bản thân đau đến mức mồ hôi vã đầy đầu, hắn giữ chặt Tạ Dịch, há miệng nói: “Cậu....có thể cởi quần áo ra không? Tôi nhìn thấy thân thể cậu liền ổn.”

Tạ Dịch nhìn người đàn ông sắc mặt trắng bệch dưới thân, lần đầu tiên cảm giác cái người từ nhỏ đã rất lợi hại này cũng có lúc yếu ớt đến mức khiến người ta muốn hung hăng ôm lấy hắn. Tạ Dịch lập tức cởi hết quần áo, thân hình thon dài trắng nõn lộ ra ngoài, ánh mắt Ngụy Tiên nhìn hắn trần đầy say đắm mê luyến, phía dưới lập tức bùng bùng ngóc dậy.

Hắn lại nói: “Cậu có thể hôn tôi nữa được không?”

—cua đồng bò ngang—

Tạ Dịch liếm liếm khoe mắt Ngụy tiên sinh, đem chỗ ướt át kia liếm như là nó vừa trải qua trận khóc lớn, anh xấu xa thì thầm bên tai Ngụy tiên sinh: “Trước kia chơi trò chơi anh làm vợ của tôi, còn chưa gọi tôi là chồng lần nào đâu.” Nói xong Tạ Dịch tự mình đỏ mặt trước tiên, đang định rút lại câu vừa rồi, liền nghe thấy giọng nam khàn khàn nhẹ nhàng nói.

“Chồng à, tôi yêu cậu.”

2. Chương 2

Kể từ ngày hôm đó, Tạ-cẩu độc thân-Dịch liền trở thành Tạ-có phiếu bạn trai-Dịch, mà phiếu bạn trai này còn giống như hồi nhỏ, vẫn luôn biết cách chăm sóc người khác. Mỗi sáng vừa mở mắt, khăn nóng liền dán trên mặt, Tạ Dịch chỉ việc cọ cọ liền có thể rửa sạch sẽ mặt mũi.

Bữa sáng lại càng phong phú tinh xảo, so với cuộc sống trước kia của Tạ Dịch, bữa sáng chỉ có một chiếc bánh mì ăn xong liền đi làm thì quả thực cao cấp hơn rất nhiều, cái “ổ chó” của anh cũng được dọn dẹp sạch sẽ, đồ gì tìm không thấy Tạ Dịch chỉ cần kêu một tiếng, Ngụy tiên sinh ngay lập tức có thể mang đến trước mặt anh.

Cũng không rõ Ngụy tiên sinh rốt cục làm nghề gì, từ sau lần gặp kia mỗi ngày hắn đều ở trong nhà trọ của Tạ Dịch, Tạ Dịch cũng từng hỏi qua hắn cả ngày đều ngồi ở nhà anh thì làm việc thế nào được? Trải qua khoảng thời gian lâu như vậy cũng chưa về nhà lần nào, ở nhà bố mẹ không có ý kiến gì hay sao? Ngụy tiên sinh cũng không giải thích tình hình trong nhà, chỉ nói công việc liên lạc qua laptop xử lý là được. Công ty điều hắn đến nơi này quản lý công ty con, hôm đó vừa vặn thấy Tạ Dịch ở giao lộ, thế là ô cũng không buồn cầm liền chạy đến chỗ anh, đáng thương cho anh lái xe bị hắn vứt bỏ trong mưa gió.

Ngụy tiên sinh nếu không muốn nói nhiều, Tạ Dịch cũng không ép hỏi, dù sao anh đối với chất lượng sinh hoạt hiện tại cũng rất hài lòng.

Tạ Dịch làm ở công ty con của một tập đoàn lớn, mỗi ngày làm sớm về muộn không nói, còn thường thường phải ở lại họp, mà còn có lão thủ trưởng có sở thích giữ nhân viên ở lại tăng ca, thỉnh thoảng cuối tuần còn có thể tìm thêm việc cho nhân viên làm, nếu không vì công ty đãi ngộ cũng không tệ, Tạ Dịch thực sự muốn từ chức để kiếm công việc khác.

Nhưng từ khi Ngụy tiên sinh đến đây, mọi việc liền thay đổi, có một lần Tạ Dịch gọi điện thoại cho hắn thông báo mình phải ở lại công ty tăng ca, sẽ về muộn nên bảo hắn ăn cơm trước đi không cần chờ anh, Ngụy tiên sinh nghe ra tâm trạng anh không thoải mái liền hỏi một câu. Tạ Dịch cả một ngày chịu tủi thân uất ức, giờ có cơ hội kể khổ lý nào anh chịu bỏ qua, thế là thêm mắm dặm muối nói vì công việc được gia mình làm chưa tốt nên bị thủ trưởng gây khó dễ, vốn anh không cần phải tăng ca nay liền cưỡng ép giao cho anh tăng ca.

Tạ Dịch từ nhỏ đã là bảo bối trong nhà, bố mẹ nuông chiều trúc mã còn cứng nựng, chịu không nổi một chút ầm ức, nhưng mẹ qua đời, bố dần dần già nua, anh biết mình phải trưởng thành, trở thành một người đàn ông của gia đình.

Từ lúc anh nhận chức tới nay đâu phải mới chỉ nhận qua nhiều đó ầm ức, anh chưa bao giờ oán giận trước mặt bố mình, trước mặt đồng nghiệp anh chỉ có bộ dáng thành thực ổn trọng, nhưng Ngụy tiên sinh không giống với những người đó, từ sau khi Ngụy tiên sinh đến đây, Tạ Dịch cảm thấy ở trước mặt hắn giống như trở về khoảng thời gian trước kia vậy, đi trên đường vấp vào cục đá ngã cũng có thể gào khóc thật lâu trước mặt hắn, ỷ lại đòi hắn cõng mình về nhà.

Có điều Tạ Dịch bây giờ với quãng thời gian trước kia đã không còn giống nhau nữa, Ngụy tiên sinh ở bên đầu bên kia điện thoại trầm mặc cũng làm cho tâm tình bực bội của anh hoàn toàn dịu xuống, hi hi ha ha tạm biệt Ngụy tiên sinh.

“Ngoan, tối chờ tôi về, hắc hắc.”

“Ừm...vậy bai bai, tôi tiếp tục công việc.”

“Hắc, tạm...biệt! Tạm biệt tạm biệt tạm biệt! Oa anh khá lắm! Không chào tạm biệt tôi! Tôi không bao giờ thêm để ý tới anh nữa!!!!”

Ngụy tiên sinh dường như đang suy nghĩ gì đó mà mãi mới đáp lại, bên kia liền tặc mao, khoe môi hắn mang theo ý cười, dỗ dành: “Tôi hy vọng có thể mãi mãi ở bên cạnh cậu, không cần nói tạm biệt.”

Tạ Dịch che hai má đang đỏ bừng của mình, khoe miệng cười sắp đến mang tai tới nơi, “Được rồi, tính anh vốn thẳng thắn, moa moa moa moa moa moa.”

“Nôn...” Đồng nghiệp cầu độc thân đi ngang qua tỏ vẻ bản thân vô cùng ghê tởm khinh bỉ.

Sau hôm đó không bao lâu, Tạ Dịch liền phát hiện thái độ thủ trưởng đối với anh tốt không kể xiết, nếu như ngày trước đối với anh giống như đại nội tổng quản đối với tiểu thái giám, thì hiện tại đối thành lão thái giám với thiếu chủ hậu cung, gặp mặt không chỉ hỏi han ân cần, còn ôm vai anh cảm thán, “Gần đây tiểu Tạ thật gầy.”

Nếu không phải vì thân phận không cho phép, Tạ Dịch cho rằng người này còn có thể bưng trà rót nước làm ấm giường cho anh. Thỉnh thoảng bộ phận làm việc đột nhiên tăng ca, còn chưa làm được nửa giờ thủ trưởng đã đến phòng anh làm lượn một vòng, sau đó đứng trước mặt anh khen ngợi, “Tiểu Tạ làm rất tốt, hôm nay có thể về trước.”

Sau đó còn liếc mắt nhìn quanh một vòng, vỗ vỗ vai anh làm gương, “Tiểu Tạ đồng chí làm việc rất chăm chỉ, mọi người phải học tập cậu ấy mới tốt.”

Đồng chí Tiểu Tạ không hiểu chuyện gì xảy ra cứ thế đi về nhà, rúc đầu vào cơ ngực săn chắc Ngụy tiên sinh cọ cọ, sau đó ngẩng đầu hí hóp mắt hỏi, “Anh có phải đã làm gì đó đúng không?”

Ngụy tiên sinh gật gật đầu: “Tôi có hầm gà cho cậu ăn.”

“...Tôi không nói chuyện đó!” Đồng chí Tiểu Tạ dở khóc dở cười.

“?” Ngụy tiên sinh mặt vẻ khó hiểu, chợt sáng tỏ gật gật đầu, “Tôi đã bôi trơn sẵn rồi, cậu muốn sao?”

“A...a?” Tạ Dịch đặt Ngụy tiên sinh lên bàn bếp, bắt hắn cúi xuống để cho cặp mông nhếch cao, sau đó làm hai hiệp, cuối cùng cắt nửa quả dưa chuột trộn lẫn dịch thể mà anh mới bắn vào, sau đó rất tự nhiên để Ngụy tiên sinh khỏa thân chỉ mặc nguyên chiếc tạp dề ôm mình ngồi trước bàn ăn để mình ăn cơm.

Tạ Dịch vui đầu ở trên cổ Ngụy tiên sinh, cười đến mặt tràn đầy thỏa mãn.

3. Chương 3

Ngụy tiên sinh nghìn tốt vạn tốt, duy nhất chỉ có một vấn đề, hắn là một con người rất cổ điển, internet đối với hắn chỉ là công cụ dùng để làm việc, ngôn ngữ trên mạng một từ cũng không hiểu, Tạ Dịch thường nói hắn tuổi không lớn mà đã có xu thế già hóa bản thân.

Mấy thứ đơn giản ở máy tính thì Ngụy tiên sinh vẫn biết dùng, Tạ Dịch từ nhỏ vốn đã dính người vô cùng, bây giờ vẫn như xưa không thay đổi chút nào, đi làm mà có thời gian nhàn rỗi là không ngừng nhắn tin oanh tạc hân.

“Tích” Ngụy Tồn đang xử lý công việc trên máy tính liền nhận được tin nhắn trên di động, cầm lên xem liền cười.

Tạ Dịch gửi cho hân một cái biểu cảm hôn môi, anh mỗi ngày chào hỏi hân đều dùng cái icon này, Ngụy tiên sinh theo thói quen gửi lại ba chữ kèm theo dấu chấm câu.

[Cũng hôn cậu.]

Tạ Dịch ở đầu bên kia ngồi trong WC nghịch ngợm nhận được hồi âm trên màn hình quả thực vô cùng bất lực, tên đồ cổ này không biết dùng icon biểu cảm trả lời lại hay sao?

[Anh đang làm gì đó? [3]]

[Đang làm việc, tôi chuẩn bị đi siêu thị mua ít đồ ăn, cậu có muốn ăn gì không?]

[Không muốn gì, tôi khá là muốn ăn anh [*^____^*] hi hi.....]

[Ừm, buổi tối về rồi ăn, cậu làm việc nghiêm túc đi, chớ có nghịch ngợm.]

[Exm? (excuse me) Anh đuổi tôi? Tồn Tồn anh không yêu bảo bảo sao? Bảo bảo thật đau lòng đó ~ [^] bảo bảo không thêm để ý đến anh!]

[Ách?]

Tạ Dịch sau khi nhận được dòng tin ba chữ kia, sau đó đợi đến mốc người mà không nhận được thêm tin nhắn mới nào, tức giận đến mức suýt thì quăng di động, vách ngăn nhà vệ sinh bị anh đập đến kêu ầm ầm, ngay cả đồ người khác cũng không biết, anh tỏ vẻ mình thực sự tức giận! anh mở khung biểu cảm, thử phì tìm icon biểu cảm của mình gửi cho Ngụy tiên sinh.

[Anh như vậy sẽ bị người ta bạo súc biết không]

[Anh còn như vậy tôi sẽ làm anh cả ngày]

[Anh nói chuyện với chồng mình như thế sao]

Mà Ngụy tiên sinh bên kia nhận được thì là..

[Hình ảnh bị lỗi]

[Hình ảnh bị lỗi]

[Hình ảnh bị lỗi]

Messenger của Ngụy tiên sinh phiên bản rất lâu đời, không nhận được biểu tình của Tạ Dịch, hân đoán Tạ Dịch gửi cho mình ảnh tự chụp của anh, vì trước kia cũng từng có lần như vậy, lúc ấy hân gửi lại dấu chấm hỏi, Tạ Dịch hỏi hân đẹp hay không, tuy rằng hình ảnh không thấy được, Ngụy tiên sinh cũng vẫn khen anh.

Nghĩ rằng đợi Tạ Dịch về nhà rồi lấy điện thoại của anh xem ảnh chụp là xong, cho nên lần này hân như cũ gửi câu khen ngợi.

“.....” Đây là hân đang khiêu khích! Khiêu khích! Tạ Dịch tức đến đỏ cả con mắt, nhìn dòng khen thưởng trên màn hình, trong lòng đã đem Ngụy tiên sinh làm trăm ngàn lần!

Lúc này trong WC lại có thêm vài đồng nghiệp đi vào, Tạ Dịch nghịch ngợm lâu như vậy cũng không ngu, cùng đồng nghiệp chào hỏi vài câu, liền cất điện thoại rồi đến bồn rửa rửa tay.

“Anh nghe gì chưa? Nghe nói tổng công ty điều tổng giám đốc đến đây quản lý mà đến bây giờ còn chưa thấy xuất hiện ở công ty thông báo nhận chức đó.”

“Gi cơ? Ba tuần trước nghe nói tân tổng giám sẽ tới, thế mà đến bây giờ còn chưa tới sao?”

“Chuyện này chắc không phải chứ? Nghe nói vị mới tới này là công tử ở tập đoàn chính, tuổi còn trẻ đến đây luyện tập lãnh đạo, chuyện này không đùa được đâu.”

“Ha, vậy thì cũng có là gì chứ, mấy tên con nhà giàu này ỷ vào trong nhà có quan hệ, có tên nào mà không ăn chơi đàng điếm bên ngoài?”

“Đúng đúng, nói không chừng vị này sớm chìm đắm trong ôn hương, luyện tiếu không muốn đi cũng nên.”

“Ha ha rất có khả năng, hoặc là bị mắc cái bệnh gì đó không sạch sẽ, trốn ở đâu đó chữa rồi!”

Tạ Dịch qua gương liếc mắt nhìn bọn họ, đối với mấy loại bàn tán này trong công ty anh luôn không thể nào tiếp cho nổi, thứ cho anh nói thẳng, bên trong công ty bà tám luôn ở khắp nơi, anh không xen vào mà cũng lười quan tâm.

Rửa tay sạch sẽ Tạ Dịch liền mở cửa ra ngoài, trước khi cửa đóng lại còn nghe được có người nhỏ giọng mắng câu “giả thanh cao!”

Tạ Dịch biết trong khoảng thời gian này do lão thủ trưởng khen anh mà tạo nên sự phản đối từ các đồng nghiệp, gần đây đúng lúc có một vị trí trống là chủ quản, mọi người ngăm cạnh tranh nhau, anh lại không để ý, chung quy lên chức ở công ty thì phải có thành tích, lăm mồm cũng không thể ngồi vào cái vị trí đó được.

Sau khi về nhà Tạ Dịch vốn định thực hiện một màn trò chơi trừng phạt vui tai vui mắt, vừa vào cửa liền thấy Ngụy Tần vốn dĩ đang ngồi trên sofa nghe điện thoại, thấy anh đi vào vừa nói được một nửa liền cúp máy.

Tạ Dịch biết nếu như trong đó không có vấn đề thì hẳn cũng không cần phải giấu diếm, anh cũng không buồn quanh co mà trực tiếp đi qua hỏi Ngụy tiên sinh, “Anh vừa gọi điện thoại cho ai?”

Ngụy tiên sinh không đáp lại, hẳn đem điện thoại di động siết thật chặt, giống như sợ Tạ Dịch sẽ nhào qua cướp mất nó.

Tạ Dịch không làm thế, anh chỉ đưa tay ra nói: “Đưa điện thoại đây.”

“Tôi...” Ngụy tiên sinh do dự trù trừ, hẳn sợ Tạ Dịch phát hiện bí mật của mình, nhưng lại càng sợ Tạ Dịch tức giận sẽ không để ý tới hắn, cuối cùng hắn vẫn đưa điện thoại qua.

Tạ Dịch cầm lấy, liếc mắt nhìn Ngụy tiên sinh, cái liếc mắt khiến trong lòng Ngụy tiên sinh hồi hộp một chút, hẳn giống như cậu học sinh tiểu học phạm lỗi bị thầy giáo mắng, buồn bã ủ rũ.

Tạ Dịch cầm điện thoại trong lòng bàn tay xem một lượt, trước vẻ mặt kinh ngạc của Ngụy tiên sinh liền trả lại.

“A Dịch? Cậu.....”

“Hắc! Khàn trương như vậy là làm sao?” Tạ Dịch nâng tay gõ lên đầu Ngụy tiên sinh một cái, “Chẳng lẽ anh ở sau lưng tôi ngoại tình với tiểu yêu tinh khác?”

“Không! Tuyệt đối không có!”

“Vậy không có thì tốt.” Tạ Dịch xò tay nhún vai, “Tôi là bạn trai của anh, trừ việc bắt gian bồ nhí của anh thì mấy chuyện khác tôi đều không có hứng thú.”

“Về phần bồ nhí nha.....” Tạ Dịch sờ cằm, cười đến đầy mặt đáng khinh, “Bổn cung tự nhận đã cho vợ yêu ăn no, nói vậy bồ nhí cũng không có cửa mà xuất hiện nha..”

“....” Ngụy tiên sinh có chút cảm động, trong lòng hẳn thực ra cũng không vui khi phải gạt Tạ Dịch, chỉ là cuộc điện thoại vừa rồi yêu cầu hắn phải giữ bí mật, như vậy Tạ Dịch mới không vì chuyện hắn cất nhắc anh lên chức mà để bụng.

4. Chương 4

Ngụy tiên sinh từ nhỏ đã nhắm Tạ Dịch, nhưng toàn bộ kỹ năng siêu cấp của hắn đều phục vụ cho việc học, đối với việc của giai, thành tựu có thể nói chứa lộn lành thành lộn què, mấy năm học cấp ba Tạ Dịch không chỉ không thích hắn, mà còn nhìn thấy hắn thôi mặt đã không có chút hòa nhã nào rồi.

Ngụy tiên sinh thật sự là không có cách nào xoay chuyển tình thế, lần này mất bao nhiêu công sức mới tóm người về tay, cũng đã “bach bạch bạch”, nhưng đối với việc phát triển mối quan hệ sau này như thế nào, Ngụy tiên sinh hoàn toàn không có lòng tin vào bản thân, vậy nên đành phải xin sự trợ giúp từ một người ngoài cuộc tràn đầy sự nhiệt tình.

Lý Bồi là đại thiếu gia nhà giàu, đúng chuẩn hoa hoa công tử không học vấn không nghề nghiệp, vừa là bạn của Tạ Dịch lại vừa là bạn của Ngụy Tần. Khoảng thời gian cấp ba tuy rằng không học cùng lớp với gã, nhưng lại cùng một trường.

Khi đó Tạ Dịch đang trong thời kì phản nghịch, mà Ngụy tiên sinh lại vừa phát hiện ra tình cảm của mình, quan hệ hai người lúc đó thực sự vô cùng bế tắc. Ngụy tiên sinh muốn đối tốt với Tạ Dịch, nhưng Tạ Dịch luôn cho rằng hắn muốn quản giáo cậu, lại thêm việc mẹ Tạ Dịch mắc bệnh, Tạ Dịch bắt đầu trở nên có chút cực đoan, càng không buồn quan tâm đến tâm tư thiếu nam của Ngụy tiên sinh.

Tạ Dịch với bố của mình đều không muốn nhận sự thương hại của người khác, chuyện trong nhà Tạ Dịch cũng không nói cho ai, mỗi ngày tan học Tạ Dịch đều một mình đeo balo đến viện chăm sóc mẹ của mình, đối với mong muốn được giúp đỡ cậu của Ngụy tiên sinh, Tạ Dịch vẫn luôn lạnh nhạt cự tuyệt. Sự kiên nhẫn của Ngụy tiên sinh không những không nhận được sự cảm động của cậu, mà còn khiến cho Tạ Dịch thêm ghét mình.

Hôm đó nếu không có Lý Bồi đúng lúc đi qua ngăn cản, có lẽ Tạ Dịch đã đánh hắn rồi.

“Đủ rồi! Đừng có mà đi theo tôi nữa!” Tạ Dịch thời niên thiếu tóc dài quá trán, khuôn mặt tuấn tú mang vài phần tối tăm, làn da trắng nhợt, nhìn qua có vẻ yếu đuối, nhưng trên thực tế lúc ấy tính tình Tạ Dịch vô cùng táo bạo, một câu không lọt tai cũng có thể xảy ra đánh nhau.

“Tôi...A Dịch, gần đây có phải cậu có chuyện gì đó không vui không?” Ngụy tiên sinh vóc dáng cao, thân hình có chút gầy, so với lúc trưởng thành khung xương vạm vỡ, năm ấy trông hắn căn bản giống y cây gậy trúc.

“Liên quan đến gì đến anh.” Tạ Dịch quay đầu liền đi, nhưng Ngụy Tần rất lâu rồi không gặp cậu, lần này mất bao nhiêu công sức mới giữ được cậu, không lý nào hắn để cho cậu bỏ đi dễ như vậy.

Năm đó Tạ Dịch đã cao 1m75, ở trường cấp ba cũng không tính là thấp, nhưng Ngụy tiên sinh một năm trước so với cậu còn không chênh lệch lắm mà năm nay đã cao đến 1m8, hơn nữa xem ra còn có xu thế cao hơn nữa trong tương lai, hắn bước một bước liền đứng chắn trước mặt Tạ Dịch.

“A Dịch tôi....Tôi chỉ lo lắng cho cậu, gần đây sau khi tan học cậu đều về nhà rất muộn, cậu đi đâu vậy? Tôi từng đến nhà tìm cậu, nhưng cũng không thấy ai ở nhà, có phải bố mẹ cậu....”

“Tránh ra.” Tạ Dịch mặt không kiên nhẫn, cậu còn phải đến bệnh viện mua cơm cho mẹ, sau đó đi thay ca cho bố cậu, để bố Tạ có thể về nhà tắm rửa nghỉ ngơi một chút, đến hơn mười giờ lại thay ca cho Tạ Dịch.

Mấy ngày nay thần kinh Tạ Dịch rất căng thẳng, cậu giống như một chiếc tên lửa bị nhồi đầy thuốc nổ, chỉ cần một đốm lửa cũng có thể nổ tung.

Mà Ngụy tiên sinh không hiểu, vẻ mặt hắn đầy vẻ không đồng tình, giống như Tạ Dịch vừa làm chuyện gì xấu, Tạ Dịch lập tức nổi cáu.

Cậu vung tay đẩy Ngụy Tần ra, quát: “Anh cút xa tôi ra có được không!”

Ngụy Tần không ngờ tới một Tạ Dịch vô cùng ngoan ngoãn lại đột nhiên bộc lộ nét mặt chỉ đối với người ngoài này với hắn, lại càng không đồng ý cho Tạ Dịch đi, hắn muốn biết rốt cục nguyên nhân gì đã khiến cậu con trai mình yêu thích biến thành như vậy. Trong mắt Ngụy Tần thậm chí còn mang theo vài phần khổ sở đau lòng, trực tiếp trừng mắt nhìn cậu.

Tạ Dịch là kiểu người thích mềm không thích cứng, ánh mắt Ngụy Tần trong mắt cậu lại thành ý khiêu khích, vung tay muốn đấm hấn. Đúng lúc Lý Bồi đi ngang qua, đứng ngoài cổng còn tưởng hai người đang nói chuyện, lười biếng gọi một tiếng, cho đến khi nhìn kỹ lại mới có cảm giác không ổn, vội vàng chạy đến chắn trước mặt hai người.

Tạ Dịch bị Lý Bồi chắn trước mặt cũng không đánh được, liền lập tức túm cặp sách, vòng qua hai người rời đi.

Ngụy Tần định đuổi theo thì bị Lý Bồi túm lại, lúc Lý Bồi quen Tạ Dịch, cậu cũng hung dữ như vậy, trên thực tế Lý Bồi có chút sợ cậu, Ngụy Tần tuy rằng vóc dáng cao to, nhưng làm người rất khiêm tốn, còn chưa từng nghe thấy hấn đánh nhau bao giờ.

Lý Bồi sợ hấn bị đánh nên mới ngăn hấn lại.

Trước đây không lâu Tạ Dịch còn vô cùng quý vị anh trai hơn mình sáu tháng này, bởi vì Ngụy Tần cái gì cũng nghe lời cậu, chỉ cần Tạ Dịch thích, vị anh trai này sẽ mang đồ chơi của mình đến nhà cậu, cho cậu. Thế nên Tạ Dịch cũng từng bị bố mẹ trách mắng phê bình vài lần, nhưng dù sau này Tạ Dịch không nói mình thích, tiểu Ngụy Tần cũng thích đem đồ của mình chia sẻ cho cậu, khi đó Tạ Dịch cảm thấy, trừ bố mẹ mình, người cậu thích nhất chính là Ngụy tiểu Tần.

Chỉ là từ khi lên cấp ba, Tạ Dịch liền cảm giác Ngụy Tần thay đổi, hấn thường xuyên không nhìn thẳng vào cậu, trước đây khi hai người còn ở chung, Tạ Dịch thích dựa lên người Ngụy Tần xem tivi, làm bài tập, có khi vui vẻ còn nhào đến thơm thơm lên mặt hấn. Nhưng lên cấp ba, Ngụy Tần liền không cho cậu làm như vậy nữa. Tuy rằng Tạ Dịch cũng biết đã là học sinh trung học, không thể giống như lúc nhỏ, nhưng mỗi lần Ngụy Tần đẩy cậu ra, khuôn mặt người kia lại đầy vẻ chán ghét. Trong lòng Tạ Dịch liền trỗi dậy cảm giác bị vứt bỏ, Tạ Dịch vốn thù dai, lại ương ngạnh, vậy nên sau này cậu không chỉ không bám lấy Ngụy Tần nữa, mà còn ít khi chủ động tìm hấn nói chuyện.

Cũng chính lúc đó cậu quen Lý Bồi, mà Lý Bồi lại vừa vặn thường xuyên chơi bóng rổ với Ngụy Tần. Tạ Dịch tuy rằng ngoài miệng nói ghét hấn, nhưng kì thực so giữa Ngụy Tần và Lý Bồi, quan hệ giữa cậu và hấn quả thực tốt hơn một ít, chẳng qua đó đều đã là chuyện của sáu năm trước.

Tạ Dịch đột nhiên rời đi, không báo cho bất cứ người nào, Lý Bồi với Ngụy tiên sinh tìm anh rất lâu, cũng coi như thành lập lên mối quan hệ cách mạng hữu nghị, tuy rằng phương thức hữu nghị của Lý Bồi là không ngừng giật giây Ngụy tiên sinh đi tìm tình mới.

Sau khi Tạ Dịch rời đi, Lý Bồi mới biết giữa mối quan hệ anh em thuần khiết của bọn họ còn có tình tiết yêu đơn phương, hơn nữa người này còn đơn phương chờ đợi đến sáu năm, người đã không còn ở đây mà cũng không cắt bỏ được tâm tư này của hấn.

Cho nên khi Ngụy tiên sinh tìm Lý Bồi xin cố vấn, gã liền thiết kế cho Ngụy Tần một kế hoạch tấn công liên tiếp.

Tục ngữ có câu “đẹp trai không bằng chai mặt”, lại còn có thêm cố vấn toàn năng, kế hoạch của Lý Bồi chính là kêu Ngụy tiên sinh cứ ở lì nhà Tạ Dịch khỏi cần đi.

“Cậu nghĩ lại xem, lỡ như cậu ta lại một câu không nói liền bỏ đi, thì cậu còn bao nhiêu lần sáu năm để đi tìm cậu ta hả?”

“Tên nhóc kia tư tưởng không tốt, nếu nói cho cậu ta thân phận thật của cậu, có khi nào cậu ta sợ người trong công ty bàn tán mà đá cậu đi không?”

“Cũng không bắt cậu phải giấu diếm quá lâu, cậu trước cứ đánh thẳng vào bộ, lôi kéo người nhà, tốt nhất là về quê cậu ta một chuyến, công lược bố Tạ, vậy là vạn sự đại cát rồi! Người anh em, nghe lời tớ chuẩn không cần chỉnh đâu!”

Trong lòng Ngụy tiên sinh cũng không yên tâm, hấn thật sự rất sợ việc mất đi Tạ Dịch lần nữa, đành dựa theo đề nghị của Lý Bồi mà thực hiện.

Lần này hấn nghĩ dứt khoát nói thẳng với Tạ Dịch, hấn không muốn gặt anh chuyện gì, điều này làm cho hấn có cảm giác tội lỗi.

Nhưng mấy ngày nay Tạ Dịch vô cùng có hứng, kéo hẳn làm trên sô pha một hiệp, lại đề hẳn lên cửa làm không biết bao lâu, cuối cùng đến lúc kết thúc Ngụy tiên sinh vừa chạm vào giường liền ngủ mất, việc này cũng cứ thế bị quên.

Có điều, Ngụy tiên sinh cuối cùng vẫn bị phát hiện, hơn nữa thời gian còn là không lâu sau đó.

5. Chương 5

Hôm đó là một sự trùng hợp.

Tạ Dịch hẹn khách hàng bàn chuyện làm ăn, vị khách này lại dễ nói chuyện, việc của anh cũng vì vậy mà nhận được sự tín nhiệm, bàn vô cùng thuận lợi. Cũng vì thế mà Tạ Dịch đột nhiên có nửa ngày nhàn rỗi không có việc gì.

Mà địa điểm hẹn gặp khách hàng hôm đó cũng rất gần với khu chung cư anh ở, Tạ Dịch liền nghĩ hay về nhà nghỉ ngơi một lát, đợi đến khi gần tan tầm rồi quay lại công ty quẹt thẻ là được. Vừa về tới dưới khu nhà, liền thấy xe của phòng tài vụ đỗ ở đó, tài xế tiểu Lưu hạ nửa cánh cửa kính thông khí, vừa lúc thấy Tạ Dịch, liền vẫy tay gọi anh.

Tạ Dịch đi qua hỏi cậu ta: “Sao lại đến đây? Đi làm việc riêng à?”

Vì tiện cho việc quản lý nên công ty đều cấp cho các bộ phận cấp dưới một chiếc SUV, không gian lớn, trang bị đầy đủ. Quản lý có ngồi không hưởng lợi hay không thì Tạ Dịch không biết, nhưng lấy xe công ty đi làm việc riêng thì thường xảy ra, thế nên Tạ Dịch mới hỏi.

“À, chuyện này tôi cũng không biết, quản lý ôm một đồng văn kiện vội vã gọi tôi đưa đến đây, nhìn ông ta gấp đến mức mồ hôi chảy ròng ròng, tôi cũng không dám hỏi, đúng rồi, còn có thư ký tổng giám đốc đi cùng.”

“Ồ? Vậy à?” Tạ Dịch không biết họ đến đây làm gì, dấu sao thì đây cũng chỉ là khu trung cư vừa cũ vừa nhỏ, đừng có bảo là đến đây tìm vị tổng giám đốc trước nay chưa từng ra mặt đó chứ?

Trong lòng Tạ Dịch ha ha cười mấy tiếng, tự mình phỉ nhổ mình.

Tiểu Lưu biết Tạ Dịch thuê phòng ở tiểu khu này, nhìn mặt Tạ Dịch tỏ vẻ “Ông nội cậu, chắc không phải do cậu rảnh rỗi không có việc mà mò đến đây đi?”

Tạ Dịch vội vàng nghĩ ý bản thân để quên một vài văn kiện quan trọng cần phải về nhà lấy gấp, sau khi trốn vào thang máy mới thở phào một hơi, trốn việc bị đồng nghiệp phát hiện cũng thật là nguy hiểm, không được, trái tim bảo bảo cần về nhà tìm Tần Tần hôn hôn vài cái mới có thể tốt lên được!

Sau đó Tạ Dịch lên tới trên tầng.

Sau đó Tạ Dịch đi tới trước cửa căn hộ nhà mình, lấy chìa khóa, mở cửa thấy Ngụy tiên sinh.

Ngụy tiên sinh lúc ấy đứng trước cửa chính, vốn quay người vào trong phòng nên không nhìn thấy anh, Tạ Dịch nhào lên ôm cổ Ngụy Tần, hôn một cái thật kêu lên mặt hẳn.

Tiếng kêu vang đến mức nào?

Dù sao thì hai vị quản lý và thư ký bị thân hình cao lớn của Ngụy tiên sinh chắn mất tầm nhìn cũng có thể nghe được tiếng “chụt” vang dội quanh quẩn trong phòng.

Trên mặt Tạ Dịch vốn dĩ tràn đầy tươi cười, tuy rằng Tần Tần cả người căng cứng, nhưng nghĩ có lẽ do anh bất ngờ xuất hiện nên hẳn mới bị dọa mà thôi, cho đến khi anh quay đầu thấy trong nhà xuất hiện thêm hai sinh vật khác.

Mà chuyện mấu chốt nhất chính là anh còn quen biết với hai sinh vật hình người này, hơn nữa đối phương còn dùng cái vẻ mặt thiếu chút nữa hai con mắt đã rớt ra ngoài nhìn anh.

Chính xác mà nói là nhìn anh với Ngụy tiên sinh.

Sợ nhất là khi không khí đột nhiên im lặng.

Tạ Dịch khuôn mặt tràn ngập mơ màng nhìn Ngụy tiên sinh dáng vẻ bình tĩnh, động tác nhanh chuẩn đuổi cấp trên của cấp trên của đồng nghiệp anh ra khỏi nhà, đầu của anh vẫn còn nằm ở trạng thái trống rỗng, cả người như con rối gỗ bị Ngụy tiên sinh kéo xuống sô pha ngồi. Ngụy tiên sinh ngồi xổm bên chân ngăn đầu nhìn anh, nét mặt thấp thỏm.

Nhìn biểu cảm lo lắng sốt ruột muốn giải thích của Ngụy Tần, Tạ Dịch một câu cũng không nghe lọt tai, Ngụy tiên sinh ngồi trước mặt anh giống như diễn kịch câm vậy.

Đợi đến khi Tạ Dịch có thể nghe được, công năng của ngôn ngữ cũng đồng loạt khôi phục.

“Anh.....” Tạ Dịch nuốt một ngụm nước miếng, nâng tay liền vỗ lên đầu Ngụy tiên sinh, “Ai bảo anh không đi làm! Ai bảo anh gạt tôi! Anh bảo anh ở đây!”

Liên tục vỗ ba cái, Ngụy tiên sinh một cái cũng không dám né, người đàn ông cao lớn cổ hết sức thu lại thân mình, khiến bản thân nhìn có vẻ chán nản, đợi Tạ Dịch phát tiết đủ hấn mới miệng: “Tôi chỉ muốn có thêm nhiều thời gian bên cạnh cậu, nếu nói cho cậu, cậu sẽ cảm thấy không thoải mái, bạn trai mình lại là cấp trên công ty.....” Hấn ngừng đầu liếc mắt nhìn biểu cảm của Tạ Dịch, thấy anh có vẻ cực kỳ tức giận, liền vội vàng lùi tên kia cùng chủ ý của gã ra bán đứng.

“Lời tên Lý Bồi kia mà anh cũng tin, trong đầu anh là nước hã? Cậu ta cả ngày chỉ đi dụ dỗ nữ sinh nhà lành, bản thân còn không làm được gì, còn dám bày kế linh tinh.”

“Tôi lại hỏi anh, cậu ta có lúc nào đáng tin không?!” Tạ Dịch vô cùng bức mình, tên nhãi Lý Bồi xấu tính không ra gì kia, chỉ biết xem trò vui mà không để ý hậu quả, cậu ta cầm kịch bản Quỳnh Dao đi dạy Ngụy tiên sinh đây mà!

“Đúng đúng đúng, là tôi sai lầm, tôi không nên mang chuyện này nói với cậu ta.” Ngụy tiên sinh gơ tay thế không bao giờ tái phạm, hấn quả thực là người cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, thêm biểu hiện nhàn nhạt không nhiệt tình của Tạ Dịch, Ngụy tiên sinh không yên tâm, tất cả dũng khí của hấn đều dùng để tỏ tình với Tạ Dịch rồi.

Hôm đó trên đường thấy Tạ Dịch, ý tưởng duy nhất trong đầu hấn chính là – không bao giờ để cho người trước mặt này trốn hấn!

Đợi đến khi phản ứng lại thì hấn cũng đã đứng trong nhà Tạ Dịch, hấn chưa từng nghĩ tới mình sẽ tỏ tình thành công một cách thuận lợi như vậy, còn có thể tiếp xúc thân mật với Tạ Dịch.

Tất cả đều giống như nằm mơ vậy, Ngụy tiên sinh cảm thấy sợ hãi, hấn sợ đột nhiên tỉnh lại, bản thân vẫn chỉ có hai bàn tay trắng.

Lý Bồi bảo hấn muốn “câu” được người yêu thì phải tóm được dạ dày của người ấy, phải yêu thương chiều chuộng người ấy vô điều kiện, lúc nào cũng phải quấn lấy anh, khiến anh không có thời gian để ý tới “hoa lá cỏ dại” bên ngoài.

Cho nên Ngụy Tần đảm đương vấn đề ăn uống của Tạ Dịch, về phần cưng chiều, chỉ cần một ánh mắt của Tạ Dịch, hấn thậm chí nguyện ý đem tất cả mọi thứ mình có cho anh, mấy chuyện này hấn đều có thể làm được, chỉ có việc quấn quýt lấy anh....

Ngụy tiên sinh không biết như thế nào mới gọi là “quấn lấy”, cuối cùng vẫn phải từ chỗ Lý Bồi lấy đáp án.

Cho nên tháng đầu tiên ở chung với Tạ Dịch, Ngụy tiên sinh hàng đêm đều quấn lấy eo Tạ Dịch, đến ngày thứ 29, Tạ Dịch liền ôm eo hấn lần xuống sờ sờ vuốt vuốt cái mông, hai người cứ thế nằm yên lặng xem tivi cả đêm, mãi cho đến khi không chịu nổi mới tắt đèn đi ngủ. Đó chính là đêm đầu tiên kể từ khi hai người chính thức quen nhau được một tuần mà ngủ một cách vô cùng thuần khiết trong sáng.

Không cần biết thái độ và quan điểm của Ngụy tiên sinh thế nào, dù sao lúc biết trong chuyện này có chủ ý của tên Lý Bồi kia, Tạ Dịch đã vạch xong kế hoạch tra tấn tên tiểu tử đó rồi.

Chỉ là.....trước mặt, cái tên tình thương thấp đến mức đáng sợ nhóc Tần kia mới đáng phải dạy dỗ lại một trận!

Tạ Dịch dáng vẻ sói đói vồ mồi nhào qua muốn vác Ngụy tiên sinh như vác bao cát lên vai, thế nhưng anh lại quá coi thường chiều cao mười cm mà dẫn đến suy nghĩ sai lầm về cân nặng.

Mới khiêng được một nửa Tạ Dịch đã nghe tiếng kêu “răng rắc” của eo mình.

“.....” So với việc không ôm nổi thụ của chính mình thì việc càng bị thảm là gì?

Chính là bản thân đã không ôm được thụ còn bị thụ của mình dùng một tay ôm lên.

Sau bao nhiêu năm, khi hồi tưởng lại cái đêm không thể nào quên đó, sự sợ hãi và khuất nhục của Tạ Dịch vẫn không thể không chế nổi.

6. Chương 6

Qua vài ngày, Lý Bồi Lý đại thiếu gia cuối cùng cũng dành ra được chút thời gian rảnh rỗi từ trên giường bạn gái hạ mình tới gặp Tạ Dịch với Ngụy tiên sinh. Lý đại thiếu gia vô cùng nổi tiếng chỉ đích danh Tạ Dịch đi đón mình.

“Dựa vào cái gì mà đòi ông đây đi đón, xa như thế!” Tạ Dịch mặt mày khó chịu nhào qua ôm lấy Ngụy tiên sinh vừa cúp máy điện thoại Lý Bồi, “Lý đại thiếu gia hẳn là tổng thống vũ trụ hay sao? Cậu ta nói đi liền phải đi hử!”

Ngụy tiên sinh sờ sờ đầu anh: “A Dịch nếu không muốn đi thì thôi, ở nhà chờ, đợi tôi đi đón cậu ta về liền quay lại nhà đón cậu.” Từ chung cư đến sân bay quả thực có chút xa, Tạ Dịch lại bị say xe nhẹ, hẳn không muốn Tạ Dịch khó chịu.

“Umm” Tạ Dịch cọ cọ trong lòng Ngụy tiên sinh, “Thôi vậy, tôi đi cùng anh, cũng phải lái xe hơn một giờ đồng hồ, anh đi một mình sẽ nhàm chán aaa...” Ngày mai là cuối tuần kì thực Tạ Dịch không muốn ở nhà một mình, đi đón Lý Bồi chỉ là việc phụ, đúng, việc phụ thôi!

“Vậy được rồi,” Ngụy tiên sinh nghĩ nghĩ nói, “Cậu có thể bị say xe, chúng ta đi siêu thị mua chút đồ ăn vặt mang lên xe cho cậu ăn, trong nhà không có.”

“Ừm, được!” Tạ Dịch ngẩng đầu cắn lên mũi Ngụy tiên sinh một cái, “Đi thôi đi thôi!” Anh tính tình nóng, lập tức từ trong lòng Ngụy tiên sinh nhào ra ngoài, chạy tới hành lang gần cửa ra vào đi giày, đợi đến khi Tạ Dịch mở cửa, Ngụy tiên sinh mới từ trong phòng cầm áo khoác đi ra.

“Aizz, anh nhanh lên!”

Ngụy tiên sinh lấy chìa khóa xe trong túi áo khoác, do dự hỏi: “Lái xe đi hay là đi bộ?”

“Đi bộ đi bộ, dù sao cũng không xa lắm.” Tạ Dịch nói, thấy Ngụy tiên sinh còn đứng trong phòng khách không nhúc nhích, liền không kiên nhẫn nhìn hắn, “Đi nhanh nhanh lên, thật là chậm chạp, hử! Không thèm để ý tới anh nữa!”

Ngụy tiên sinh nhanh chóng xỏ giày đi ra, lúc khóa cửa bất đắc dĩ cười cười: “Muốn ăn đồ ăn vặt như vậy hử?”

“Nói bậy! Không phải là muốn ăn, là anh quá chậm chạp!” Tạ Dịch trừng mắt nhìn hắn, dứt khoát chạy chậm đến cửa thang máy ấn nút đi xuống, vừa vận thang máy đến tầng nhà, anh quay lại làm cái mặt quỷ liền vào thang máy, “Chậm chết đi được! Ngụy Tiên Sâm vừa chậm vừa lười!”

Ngụy tiên sinh một chút cũng không vội, bởi vì hắn biết Tạ Dịch sẽ chờ hắn.

Quả nhiên Tạ Dịch mặt đầy ghét bỏ ấn nút mở cửa thang máy, thấy hắn không nhanh không chậm đi vào, hừ một tiếng trong mũi mới ấn nút xuống tầng dưới.

Ngụy tiên sinh xoa xoa đầu anh, “Lại làm sao rồi?”

“Không phải anh tên là Ngụy Tần sao? Tần với Cần đồng âm, cần cù cần cù, vậy mà không thấy anh nhanh lên lần nào, đổi gọi thành Ngụy chậm mới đúng.” Ra khỏi chung cư Tạ Dịch vẫn một bộ đầy mặt mặt hững, Ngụy tiên sinh biết anh không phải tức giận thật, anh chỉ là đang làm nũng mà thôi.

(Chú thích: Cần cù viết là – qinkuai, nghĩa là nhanh, mà Tần đồng âm với Cần – đọc là ‘qin’ nên ý Tạ Dịch nghĩa là Tần nhanh nhẹn, còn anh Tần này chậm quá, nên đổi thành Tần chậm chạp đi:D)

Giờ đã là bảy tám giờ tối, trong tiểu khu ánh sáng không đủ thấy rõ dưới chân, Ngụy tiên sinh sợ Tạ Dịch bị ngã nên nắm chặt tay anh, nghĩ nghĩ lại nói: “Thực ra cũng không gọi sai.”

“Hả?” Tạ Dịch quay đầu nhìn hần.

“Ngụy Tần Ngụy Tần, không hần là cần cù mà cũng không hần là nhanh, tất nhiên ý nghĩa chính là không cần siêng năng mà cũng không cần nhanh rồi.”

“.....” Nói đùa kiểu này một chút cũng không thấy buồn cười, Tạ Dịch hất tay Ngụy tiên sinh ra làm bộ muốn đánh hần, tay vừa giơ lên lại bị tóm về, Ngụy tiên sinh kéo Tạ Dịch vào trong lòng, cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán anh.

Làm bao nhiêu chuyện vừa vô lễ hung hăng vừa ngỗ nghịch với Ngụy tiên sinh – ngài Tạ Dịch ấy vậy mà lại đỏ mặt, anh thẹn quá thành giận đập Ngụy tiên sinh một cước, lùi ra khỏi trong lòng hần, bước nhanh vài bước cho đến khi cách khoảng năm sáu mét, mới xoay người lại mắng: “Chậm chết đi được, đi nhanh lên!”

Ngụy tiên sinh cười cười đi theo.

Lý Bồi đến quả thực làm cho Tạ Dịch càng thêm bức mình, tên này không chỉ chèn ép anh trong lời nói, trong tối ngoài sáng ám chỉ cái chỗ phía dưới kia của anh, mang việc Tạ Dịch nói mình nằm trên coi thường không còn một mống, đến khi Ngụy tiên sinh nói hần quả thực là người nằm dưới, Tạ Dịch nhìn bản mặt như gặp phải quỷ của Lý Bồi mà tức đến suýt ngóm.

Cho nên từ tiệc đón khách liền biến thành cuộc chiến so rượu của Tạ Dịch với Lý Bồi. Ngụy tiên sinh ngồi một bên can cũng không can nổi, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn hai tên đem bia đổi thành rượu đế, mỗi người uống cạn một chai.

Ngụy tiên sinh không quá ưa thích uống rượu, cũng không biết nên uống thể nào, mà hần lại càng không biết, người say rượu không phải ai say cũng dễ lảo đảo.

Lý Bồi tuy rằng say, nhưng biết độ quý của rượu, Ngụy tiên sinh sau khi vác cậu ta vút vào phòng khách sạn thì vô cùng yên tâm rồi đi, chỉ là khi hần xuống tầng, thấy trong xe của mình không có bóng dáng người kia, toàn thân bị dọa đến vã mồ hôi lạnh.

Một mình hần chăm sóc hai tên ma men tất nhiên là không có cách nào phân thân, vì thế nên mới làm phiền nhân viên khách sạn trông chừng Tạ Dịch ngồi trong xe hần, sau đó kéo Lý Bồi lên phòng. Không nghĩ tới đến khi mình đi xuống, Tạ Dịch vốn đang nằm ngủ trong xe lại không thấy bóng dáng, ngay cả nhân viên phục vụ giúp hần trông người cũng không thấy đâu.

Trong nháy mắt ấy, Ngụy tiên sinh còn cho rằng Tạ Dịch bị người khác bắt đi, có lẽ bọn bắt cóc thấy Tạ Dịch đáng người đẹp dễ....

Ngay lúc Ngụy tiên sinh miên man suy nghĩ sợ tới mức tim đập thành thịch thịch thì nghe thấy âm thanh nói chuyện cách phía sau mình không xa.

“Aizz, tiên sinh, ngài đừng có chạy lung tung, ngài quay về xe ngủ có được không.” Người nói chuyện như sắp khóc đến nơi, Ngụy tiên sinh vội vàng chạy tới, chỉ thấy Tạ Dịch ngồi xồm trên mặt đất động tác quái dị nhảy nhẩy về phía trước...giống hệt như con ếch.

Cậu nhân viên phục vụ nét mặt sụp đổ ngồi xồm trên mặt đất, mấy lần muốn tiến đến dìu Tạ Dịch dậy đều bị anh vung nắm đấm dọa sợ.

Ngụy tiên sinh vừa trải qua sự khiếp sợ, lúc này thấy Tạ Dịch chỉ nghĩ nhanh chóng chạy qua chặn trước người Tạ Dịch, Tạ Dịch cứ thế ngồi xồm giữa mặt nhìn hần.

Ngụy tiên sinh rất cao, Tạ Dịch phải ngẩng cao cổ, nhưng anh đã say đến mức mắt lơ lơ mờ mờ lung, căn bản cũng không nhận ra người chặn trước mặt mình là người nào, “Tránh ra! Hừ, chó ngoan không cần đường, đánh mi nhaa!”

Tạ Dịch giơ nắm tay, cúi đầu đổi phương hướng nhảy về phía trước, Ngụy tiên sinh không có cách nào chỉ có thể ngồi xổm xuống theo cậu nhân viên, vừa ngồi xuống liền thấy một bên mắt cậu nhân viên tím bầm một mảng, xem ra đúng là bị người ta cho một đấm.

Hắn nhìn cậu nhân viên xin lỗi một tiếng, vươn tay muốn ôm lấy Tạ Dịch, lập tức bản thân cũng bị ăn một đấm, phục vụ còn sống chưa từng gặp qua con ma men nào khó nhân như vậy, vừa buồn cười lại vừa bất đắc dĩ.

“A Dịch, chúng ta về nhà thôi, cậu say rồi.”

Tạ Dịch nghe tên của mình cuối cùng ngừng tay, anh quay đầu nhìn về phía Ngụy tiên sinh, lớn tiếng mắng: “Anh, anh là ai hả? A Dịch bảo bố là để anh gọi sao?”

Nơi này có người ngoài, Ngụy tiên sinh rõ ràng chỉ gọi anh là A Dịch, lúc nào thì gọi bảo bố cơ chứ, hắn bất đắc dĩ cười cười, biết Tạ Dịch hiện tại không thể hiểu ý mình, thầm nghĩ ôm anh đi trước. Nhưng Tạ Dịch khi uống say lại cực kì cảnh giác, nắm đấm còn cứng, Ngụy tiên sinh ăn mấy đấm mà còn chưa vác được người đi. Cậu nhân viên phục vụ mặt tràn ngập đồng tình nhìn hắn, so với cậu chỉ mới ở cạnh người kia một lát, người này quả thực càng xui xẻo hơn, người đàn ông say rượu kia một chút lý trí cũng không có, mà hắn căn bản lại không biết trốn, con ma men đấm vài quả hắn đều hứng chịu.

Mất bao nhiêu công sức mới làm cho Tạ Dịch tin tưởng hắn là Tần Tần của anh, sau mới có thể đem người này ôm vào trong xe, Ngụy tiên sinh nhìn Tạ Dịch nằm ở ghế phó lái giống như ngủ say, hơi thở nhẹ nhàng đều đặn. Xong xuôi mọi việc quay sang cảm ơn cậu nhân viên phục vụ, bồi thường tiền thuốc men, Ngụy tiên sinh mới khởi động xe lái đi.

Có điều không được bao lâu, Ngụy tiên sinh mới phát hiện sự việc còn chưa kết thúc.

Hắn vừa lái xe vừa dành ra thời gian chú ý đến tình hình của Tạ Dịch, lúc đi đến khu vực khá hoang vắng trên đường Ngụy tiên sinh lại quay đầu xem xét Tạ Dịch, liền thấy Tạ Dịch hai mắt mở to nhìn hắn chăm chăm.

Ngụy tiên sinh cười cười với anh, “Cậu tỉnh rồi hả A Dịch? Có thấy khó chịu ở đâu không? Sắp về nhà rồi.”

Kỳ lạ là Tạ Dịch không trả lời hắn, anh chỉ vươn tay qua, bàn tay đặt ở phía dưới của Ngụy tiên sinh.

Ngụy tiên sinh hoảng sợ, tay lái suýt chút nữa liền đánh lên bồn hoa ven đường, đến khi hắn vất vả ổn định lại xe, tay Tạ Dịch đã kéo khóa quần hắn xuống mà mò vào trong.

“A, A Dịch?” bộ vị của Ngụy tiên sinh nằm trong tay Tạ Dịch không hề bất ngờ mà có phản ứng, dường như bàn tay Tạ Dịch vừa chạm vào, hắn liền cứng.

7. Chương 7: Hoàn

“Dịch Dịch đừng nghịch, tôi đang lái xe, ừm, chúng ta về nhà rồi tiếp tục.” Xe còn cách chung cư không xa, Ngụy tiên sinh bây giờ chỉ muốn dỗ Tạ Dịch ngoan ngoãn, đợi đến khi về nhà anh muốn làm gì hắn cũng được.

“Im miệng.” Giọng nói Tạ Dịch trầm thấp lạnh nhạt, Ngụy tiên sinh nghe vào tai vạn phần không muốn, nếu không phải trong đó mang theo giọng mũi vì say rượu, Ngụy tiên sinh còn nghĩ rằng anh không hề say.

Tạ Dịch vượt ve vài cái liền sờ xuống bên dưới, nhưng Ngụy Tần bây giờ đang ngồi lái xe, anh làm sao có thể lặn mò xuống chỗ ẩm áp chặt khít phía dưới kia được. Ngụy tiên sinh toàn thân tê dại trầm bồng, không còn cách nào khác đành phải cho xe dừng lại bên đường, vươn tay kéo bàn tay đang lặn mò của Tạ Dịch lại.

“Dịch Dịch, đừng nghịch nữa.”

“Bốp!” Tạ Dịch dương tay liền cho Ngụy Tần một bạt tai, cái tát này một chút cũng không lưu tình, bên má Ngụy tiên sinh lập tức đỏ bừng đau rát.

So với nỗi đau trên mặt thì chính là nỗi đau trong lòng, hắn không ngờ tới Tạ Dịch sẽ đánh hắn, Ngụy tiên sinh ngăn người nhìn về mặt bình tĩnh của Tạ Dịch. Khi hắn bị Tạ Dịch đẩy xuống, ghế trước liền hạ về

sau, Ngụy tiên sinh bị Tạ Dịch đè lên người, mới phát hiện ánh mắt Tạ Dịch lúc này hoàn toàn xa lạ, cứ như đây không phải là người đàn ông bốc đồng, thích làm nũng Tạ Dịch mà Ngụy Tần hẳn yêu.

Lúc quần dài bị kéo xuống Ngụy Tần bắt đầu giãy dụa phản kháng, nhưng hẳn lại sợ làm cho Tạ Dịch bị thương, vậy là không dám cử động quá mạnh.

Một người có nỗi lo lắng còn một người thì không, thêm đang say rượu nên sức lực Tạ Dịch khỏe hơn bình thường rất nhiều, Ngụy tiên sinh một chút biện pháp để thoát ra cũng không có.

Tạ Dịch lúc này cứ như bị tách ra khỏi thân xác, lơ lửng ở một bên nhìn chính mình cường bạo người yêu của mình, đúng vậy, đó là cường bạo.

Khi Ngụy tiên sinh nói không muốn làm Tạ Dịch còn không ép buộc hẳn, tuy rằng anh biết Ngụy tiên sinh sẽ không bao giờ từ chối hay phản kháng đề nghị của anh..... Giống như bây giờ, Ngụy tiên sinh dù kháng cự, nhưng hẳn lại vẫn nằm im ở dưới thân anh, để anh tùy ý bạo ngược đâm vào bên trong hẳn.

Đến khi Ngụy Tần vật vờ bình tĩnh trở lại, mới phát hiện Tạ Dịch vậy mà cứ thế nằm trên người hẳn ngủ say, khoe miệng còn hơi mỉm cười, giống như thiên sứ trong sáng. Ánh mắt Ngụy tiên sinh phức tạp nhìn anh, cuối cùng chỉ nở thở dài.

“A Dịch, tôi bị cậu tóm chặt rồi.”

Qua vài phút, xe mới lại khởi động, trên đường chạy về nhà.

Ngày hôm sau tỉnh lại Tạ Dịch chỉ cảm thấy đầu mình đau muốn nổ tung, làm cho anh cả người không vực dậy nổi, cứ thế cuộn người trên giường. Ngụy tiên sinh ngồi ở đầu giường, ôm đầu Tạ Dịch đặt lên trên đùi mình, giúp anh xoa ấn huyết thái dương.

Tạ Dịch rầm rì thật lâu mới cảm thấy tốt hơn một chút, anh mở mắt, nhất thời tức giận đến thở gấp.

“Ai đánh?” Anh bật dậy ngồi xồm trên giường, trong mắt đều là lửa giận, hai tay cẩn thận ôm lấy mặt Ngụy Tần.

Cũng không thể trách anh có phản ứng lớn như vậy, mặc dù vết thương đã qua xử lý nhưng vết thương trên mặt Ngụy tiên sinh vẫn khiến người ta phải sợ hãi, nếu không phải Tạ Dịch say rượu cần được chăm sóc, Ngụy tiên sinh thực sự rất muốn đi ra ngoài trốn vài ngày, có điều vẫn không thể nào không lo lắng cho Tạ Dịch, càng luyến tiếc phải rời xa anh, cho dù là vài ngày hẳn cũng cảm thấy nghĩ thôi đã vô cùng khó chịu.

Hai tay Tạ Dịch run lên, chỉ thấy trên môi Ngụy tiên sinh có thật nhiều vết cắn, má phải sưng lên cả một mảng lớn, giống như bị người ta cho một bạt tai, các vết cắn xanh tím trên cổ áo không thể che lấp, Tạ Dịch vươn tay kéo vạt áo của Ngụy Tần, lại bị hẳn túm lấy.

“Anh..... ai khiến anh bị thương thế này?” Ngụy Tần từ nhỏ đã giỏi thể thao, nghe nói trong thời gian học đại học còn học thêm vài năm Tấn Đả, ai có thể khiến hẳn ra nông nổi này? Còn bị thương như vậy....

Tạ Dịch không thể diễn tả cảm xúc trong lòng mình bây giờ, như nhớ lại cái gì đó, kí ức dâm mỹ của tối ngày hôm qua chạy loạn trong đầu anh, Tạ Dịch cảm thấy hô hấp như ngừng lại, nâng tay liền hướng trên mặt chính mình hạ một cái tát.

Ánh mắt Ngụy Tần vốn còn đang ôn hòa lập tức thay đổi, Tạ Dịch căn bản còn chưa thấy rõ động tác của hẳn thì hai tay đã bị nắm chặt, cả người bị hẳn áp chế trên giường, gương mặt nhìn lại. Ngụy Tần cả mặt âm trầm, Tạ Dịch chưa từng thấy vẻ mặt này của hẳn, nhất thời bị dọa sợ, không dám động đậy.

Qua thật lâu Tạ Dịch mới quay mặt đi, nước mắt nóng bỏng cứ thế trượt dài bên má.

“A Dịch!” Ngụy Tần cảm thấy cả trái tim nát vụn, muốn nói vài lời lại bị tiếng khóc nức nở của Tạ Dịch chặn lại.

“.....Thực xin lỗi, thực xin lỗi thực xin lỗi.” Tạ Dịch nâng cánh tay che mắt, cái gì anh cũng nhớ, nhớ tới chính mình cường bức Ngụy tiên sinh trên đường cái, nhớ tới chính mình đâm vào hẳn, làm hẳn chảy máu, nhớ tới chính mình nói những lời thô tục, nhớ tới khuôn mặt trắng bệch của Ngụy Tần.....

Tạ Dịch lúc này chỉ biết mình chính là một thằng khốn nạn!

Ngụy tiên sinh nhìn anh khóc đến thương tâm, trong lòng vô cùng hoảng sợ, chỉ có thể ôm Tạ Dịch trong ngực, không ngừng vuốt ve lưng anh an ủi.

Tạ Dịch ôm chặt eo Ngụy tiên sinh, hung hăng lau khô khóe mắt, ngẩng đầu nhìn hắn, kiên định nói: “Sau này tôi sẽ không uống rượu, lần này..... tôi để anh “thượng” lại tôi!”

“Cậu không cần.....” Ngụy tiên sinh kinh sợ, hắn so với ai cũng đều hiểu hơn rằng Tạ Dịch không thể nằm dưới, anh hình như cực kỳ sợ hãi khi người khác chủ động với mình, có một lần Ngụy tiên sinh chủ động giúp anh cao hứng, nhưng Tạ Dịch sau lần đó đều tỏ rõ mình không hy vọng hắn lại làm lại hành động như thế.

“Đây là tôi phải chịu.” Sắc mặt Tạ Dịch không có một tia miễn cưỡng, đây cũng không phải bồi thường, như anh nghĩ, lần này anh sai thì anh phải chịu trách nhiệm. Giống như mỳ đấm tao một đấm, tao phải đấm trả mỳ một đấm, đây là lẽ thường tình.

Tạ Dịch nhắm mắt liền nằm thẳng cẳng trên giường, hai tay đặt sát bên thân, cố gắng tỏ vẻ mình hoàn toàn không lo lắng chút nào.

Anh biết chỉ cần anh biểu hiện ra một điểm nhỏ rằng mình không muốn, Ngụy tiên sinh nhất định sẽ không động vào anh. Tạ Dịch nhắm chặt mắt không nhìn Ngụy Tần, chỉ cảm thấy bên giường trùng xuống một mảng.

Ngụy Tần nằm sấp trên người anh, hô hấp mềm mại chạm vào hai má Tạ Dịch, Ngụy tiên sinh hôn lên môi anh, cực kỳ dịu dàng liếm mát, một động tác dư thừa khác cũng không có.

Tạ Dịch mở to mắt, nhìn người đàn ông gần ngay trước mắt, từ trong ánh mắt đối phương, anh liền biết đáp án. Tạ Dịch vươn tay ôm cổ hắn, tiếp tục nụ hôn quá mức dịu dàng này.

Cho đến khi hai người tách ra, hô hấp đều có chút không ổn, thỉnh thoảng Ngụy Tần nghe được Tạ Dịch nói: “Mấy ngày nữa tôi mang anh về nhà gặp bố tôi.”

Ngụy tiên sinh nở nụ cười, tình ý trong mắt tràn đầy, hắn đáp, “Được.”

Không cần biết quyết định này có phải là quá vội vàng hay không, Tạ Dịch đều thực hiện lời hứa của mình, cuối tuần một tuần sau đó, anh liền mang Ngụy Tần về nhà.

Bố Tạ năm nay đã hơn sáu mươi, trước kia là thanh niên trí thức ở nông thôn, tôn trọng yêu đương tự do, gần ba mươi tuổi mới cưới mẹ anh. Bố Tạ hay nói Tạ Dịch, muốn kết hôn thì phải tìm người mình yêu mới được.

Tạ Dịch năm nay còn chưa đến hai tư, công tác hơn một năm, bố Tạ đối với việc hôn nhân đại sự của con trai một chút cũng không sốt ruột, luôn cảm thấy con trai mình còn chưa lớn, cứ đợi đến hai tám hai chín tuổi rồi tính.

Không ngờ đến thẳng ranh con này không chỉ mang đối tượng yêu đương về gặp ông sớm, mà đối tượng còn là đàn ông, lại còn là thằng con tài giỏi nhà hàng xóm năm xưa. Thằng nhóc lễ phép chào hỏi ông một tiếng bác Tạ, thế mà mặt mày còn ngượng ngùng.

“Bố, bố, bố thấy sao, Tần Tần đối xử với con rất tốt, mấy ngày hôm trước nhiệt độ đột nhiên giảm xuống, phía Nam bọn con tuyết rơi lạnh như vậy, Tần Tần từ sáng sớm đã dậy làm bữa sáng cho con, còn giúp con ủ ấm quần áo, thiếu điều giúp con mặc luôn thôi, bố xem anh ấy đối xử với con thế có tốt hay không, bố, so với bố cũng rất hoàn hảo đó....” Tạ Dịch còn chưa balabala xong, bố Tạ tự nhận năng lực thừa nhận của quả tim mình chưa đủ cao thâm, ba người ăn một bữa cơm, không chọn ngủ lại mà bị đuổi về.

Lúc gần đi bố Tạ còn nhéo lỗ tai Tạ Dịch dặn dò, “Cu cậu đừng có nghĩ tôi đã đồng ý cho hai cu cậu, ông đây chỉ là không thêm quần hai tên các cậu mà thôi, chờ xem! Bố chờ xem cái thằng xấu tính xấu nét như mày, nếu nó có thể nhẫn nhịn mày bấy năm.....mà không, năm năm là cùng, năm năm sau nếu hai đứa chúng mày còn bên nhau, ông đây liền đồng ý cho chúng mày, mày mang thằng nhóc kia về đập đầu với ông, mà....tóm lại phải dẫn nó về đây, nghe chưa hả?!”

“Aiz aiz aiz đừng kéo mà bố, đau,” Tạ Dịch đứng trước mặt bố mình quả thực vô cùng nghịch ngợm, nháo nháo, “Tuân lệnh sếp!”

Nhắc đến người lạc hậu như bố Tạ, có thể khoan dung được đến như vậy, Tạ Dịch quả thực không ngờ tới. Tuy rằng bố Tạ nói còn phải khảo nghiệm năm năm, nhưng thái độ này rõ ràng là không cản trở hai người, chỉ nhìn một cách đơn giản duyệt phạt của hai người họ. Còn Tạ Dịch, anh có thể chắc chắn không cần đến năm năm, bố anh sẽ nhận ra Ngụy Tần đối xử với anh như thế nào, anh không hề nghi ngờ tình cảm Ngụy Tần dành cho mình.

Nhìn Ngụy tiên sinh cố gắng bình ổn nội tâm mừng như điên của mình, Tạ Dịch nghĩ nghĩ, cầm tay hắn nói: “Nhân lúc rảnh rỗi, chúng ta đến nhà anh luôn đi.”

Tay đỡ vô-lăng của Ngụy Tần khẽ run lên, nét vui sướng trong mắt như ngọn nến bị gió thổi tắt, chỉ còn dư lại làn khói xanh nhàn nhạt.

“Sao vậy?”

“.....” Ngụy tiên sinh mím chặt môi không nói lời nào, Tạ Dịch kiên nhẫn đợi, ở chung mấy tháng qua, Ngụy tiên sinh chưa một lần nhắc tới người trong nhà, cũng chưa từng thấy hắn gọi về nhà lần nào, Tạ Dịch vẫn không hỏi, anh đang đợi Ngụy tiên sinh chủ động nói với mình.

“Anh.....khi còn học trung học anh liền nói với bọn họ.....anh thích đàn ông.....”

“Sớm vậy?!” Tạ Dịch đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng, anh ngăn người mở miệng hỏi, “Không phải là....sau khi tôi dọn đi?”

Ngụy tiên sinh gật gật đầu, biểu cảm vô cùng bình tĩnh. Hắn không nhắc đến việc khi ấy Tạ Dịch rời đi khiến hắn đau đớn như thế nào, cả thế giới như sụp đổ trước mắt Ngụy Tần. Năm đó hắn vẫn chỉ là một thằng nhóc không có tài cán gì, Tạ gia bán nhà chuyển đi, Ngụy Tần một chút biện pháp tìm kiếm cũng không có, hắn chỉ có thể tìm kiếm ở khu vực xung quanh, mà sau khi tìm kiếm không có kết quả hắn liền đến cầu xin cha mẹ mình đi hỏi thăm giúp đỡ, cũng vì thế mà bị cha mẹ phát hiện ra manh mối. Cha hắn hung hăng đánh hắn một roi, nói hắn nếu không vứt bỏ thứ tình cảm đáng ghê tởm này thì sẽ ném hắn ra khỏi nhà, cút ra ngoài mà xin ăn.

Ngụy tiên sinh trong mắt cha mẹ người thân vốn luôn là một đứa trẻ ngoan, hôm đó, cha Ngụy đánh hắn gãy một cây gậy, cũng không ngăn hắn mở cửa lớn, mang theo một thân đầy vết thương run rẩy rời đi.

Người trong công ty cho rằng Ngụy tiên sinh là phú nhị đại thừa kế sản nghiệp gia đình, nhưng lại không biết, từ hôm đó về sau, Ngụy tiên sinh chưa một lần quay về Ngụy gia, mà cha hắn cũng đã sớm đoạn tuyệt quan hệ với hắn, ôm con trai của người đàn bà bên ngoài về làm người thừa kế, mà mẹ hắn, vì giữ được vị trí Ngụy phu nhân trong cái gia đình ấy mà tự tay nuôi dưỡng con người đàn bà của chồng như con đẻ mình, thậm chí công khai tuyên bố con trai ruột mình đã chết.....

Công ty kia là Ngụy Tần mượn vốn từ cha Lý Bồi gây dựng bằng hai bàn tay trắng, hắn mới là tổng giám đốc chân chính của công ty kia, còn chuyện về Ngụy gia hắn hoàn toàn không muốn nhắc lại.

Ngụy Tần chỉ nhẹ nhàng băng quơ nói cho Tạ Dịch rằng mình đã cùng người trong gia đình đoạn tuyệt quan hệ, hiện tại hắn chỉ còn một mình, chỉ có Tạ Dịch, nếu Tạ Dịch không cần hắn, hắn đành phải tìm một ngôi chùa xuất gia làm hòa thượng.

Tạ Dịch nghiêng đầu, cười nói: “Anh cạo trọc đầu nhất định xấu hơn tôi.”

Ánh chiều tà xuyên thấu qua cửa kính xe chiếu lên người Ngụy Tần, giống như phủ cho hắn thêm một tầng ánh sáng, hắn nhìn người đàn ông đang cười giống như thiên sứ kia, nhẹ giọng nói: “Ừm, cậu đẹp nhất, dù sao cũng là..... người duy nhất tôi yêu trên đời này.”

Tạ Dịch nói: “Vậy tôi cho phép anh yêu tôi cả đời.”

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-phuong-muon-thong-bao-voi-anh-rang-vut-me-truc-ma-di>